

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Simonou Macáškovou, advokátkou se sídlem Přechodní 1600/11, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 2008/403/mac/CET, čj. mac/6363/08, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2010, čj. 7 Ca 336/2008 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 2008/403/mac/CET, čj. mac/6363/08, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), ke kterému došlo odvysíláním pořadu Kriminálka Miami na programu Nova dne 4. 2. 2008 v čase od 17:35 hodin s tím, že v daném pořadu byly obsaženy záběry znázorňující krvavé a násilné scény.

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 27. 1. 2010, čj. 7 Ca 336/2008 - 34, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Městský soud uvedl, že *„(v)ýrok napadeného rozhodnutí obsahoval identifikaci pořadu..., dobu jeho vysílání i potencionální ohrožených chráněných zájmů...“*. Označení žalobce v záhlaví, nikoliv ve výrokové části, nebylo podle městského soudu vadou zakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K té nevedla ani zjevná písařská chyba v odůvodnění, podle kterého byla pokuta uložena společnosti FTV Prima. V průběhu správního řízení nebylo pochyb, o jaký pořad se jedná. Popis scén odůvodnění odpovídal obsahu vysílaného pořadu. Analýza vypracovaná Č. C. byla stanoviskem žalované, nikoliv podkladem ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Městský soud uzavřel, že *„(z)ávěry analýzy jsou úvahy správního úřadu, nelze z nich bez dalšího dovozovat skutkové nebo právní závěry, nemá povahu důkazního prostředku, kterým by žalovaný v řízení prováděl důkaz a hodnotil jejím prostřednictvím skutkový stav věci. Nelze ji srovnávat s ostatními listinami, které správní orgán v rámci správního řízení ve správním spisu shromáždí a které pak mají schopnost být podkladem pro jeho rozhodnutí.“*

Dále však městský soud shledal, že jakkoliv správní spis obsahoval analýzu Č. C. s uvedením konkrétních scén, žalobkyni nebylo ze zahájení řízení žalovanou známo, zda právě tyto scény, resp. některé z nich, vedly k zahájení řízení a měly být důvodem naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Žalobkyně se o tom, v čem konkrétně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu, dozvěděla teprve z napadeného rozhodnutí. Oznámení o zahájení řízení musí podle § 46 odst. 1 správního řádu obsahovat kromě jiného i předmět řízení. Nebylo-li žalobkyni v průběhu správního řízení ani přes výslovný požadavek ze dne 7. 5. 2008 sděleno, které konkrétní scény pořadu měly ohrozit vývoj dětí a mladistvých, bylo jí upřeno právo na spravedlivý proces. Nemohla se totiž účinně bránit. Tato podstatná vada řízení před správním orgánem vedla podle městského soudu k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé.

Městský soud shledal napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaná totiž uzavřela, že záběry mohou působit na dětského diváka silně traumaticky, ale neuvedla, na základě jakých skutečností, resp. úvah k tomu dospěla. Městský soud považoval odvysílané scény *„za hraniční, zakládající obtížný výklad vlivu odvysílaného pořadu na psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých...“*. Uvedl, že *„pokud žalovaný sám neučiní natolik přesvědčivý výklad vlivu pořadu, je povinen vyjít z odborných podkladů – znaleckého posudku, odborného vyjádření, jinak lze mít za to, že žalovaný neprokázal možnost nepříznivého vliv[u] pořadu na vývoj dětí a mladistvých“*. Obiter dictum městský soud konstatoval, že *„dané scény vzhledem k jejich provedení, vztahu k ostatnímu ději pořadu a době vysílání nedosahují takové intenzity porušení chráněných hodnot a zájmů, aby byl naplněn materiální znak ...společenské škodlivosti...“*.

III.

Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nedostatku důvodů.

Stěžovatelka namítla, že neporušila právo žalobkyně na spravedlivý proces. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 8. 4. 2008. V oznámení bylo v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu žalobkyni sděleno, odvysíláním jakého pořadu se mohla dopustit porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, včetně data i času odvysílání pořadu. Stěžovatelka v oznámení uvedla i předmět řízení, resp. obecně scény, jejichž odvysíláním mohlo dojít ke spáchání správního deliktu. Součástí správního spisu, do kterého mohla žalobkyně během správního řízení kdykoliv nahlédnout, byla analýza analytického odboru stěžovatelky. Ta byla jedním z podkladů, které si stěžovatelka opatřila pro vydání rozhodnutí. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobkyni byly ještě před vydáním napadeného rozhodnutí známy scény, které stěžovatelka považovala za hraniční a jejichž odvysíláním mohlo dojít k porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Žalobkyně během správního řízení nezpochybnila analýzu ani neuvedla, že by byla jejím použitím jako podkladu pro rozhodnutí zkrácena na svých právech na spravedlivý proces. Naopak, žalobkyně s analýzou pracovala stejně jako předcházejících řízeních a vyjádřila se k ní. Jednotlivé scény jí tak byly známy, což nezpochybnila a ve svém vyjádření pouze nesouhlasila s jejich posouzením stěžovatelkou.

Dále stěžovatelka namítla nedostatečné odůvodnění závěru městského soudu, že z oznámení o zahájení správního řízení a z dalšího průběhu řízení musí být účastníku řízení zřejmé, jakým konkrétním jednáním měl spáchat správní delikt. Pokud podle městského soudu stěžovatelka v oznámení o zahájení správního řízení řádně nevymezila jeho předmět, pak tento soud podle stěžovatelky neodůvodnil, v jakém rozsahu měl být předmět řízení vymezen.

Odůvodnění napadeného rozsudku je podle stěžovatelky v rozporu s obsahem správního spisu. Z něj je patrné, že se žalobkyně bránila a vyjadřovala ke konkrétním skutečnostem a stěžovatelka se s jejími námitkami vypořádala.

Konečně stěžovatelka namítla zmatečnost napadeného rozsudku, v jehož písemném vyhotovení je uvedeno datum vydání 27. 1. 2009, přestože k jeho vyhlášení došlo při jednání dne 27. 1. 2010.

IV.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka brojila kasační stížností proti rozsudku městského soudu pouze ve vztahu k právnímu závěru, týkajícímu se konkrétnosti vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení a v jeho průběhu. Nesouhlasila s městským soudem, podle kterého porušila právo žalobkyně na spravedlivý proces, protože v oznámení o zahájení správního řízení ani v jeho dalším průběhu nespécifikovala konkrétní závadné scény

pořadu a učinila tak teprve v odůvodnění svého rozhodnutí, čímž znemožnila žalobkyni vyjádřit se k předmětu řízení a namítat skutečnosti ve svůj prospěch. V této souvislosti stěžovatelka považovala napadený rozsudek také za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud se zabýval především namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Při jejím posouzení vyšel ze své ustálené judikatury (srov. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS či ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS), na kterou pro stručnost odkazuje. Žádnou z vad, která je způsobilá zatížit rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, přitom neshledal. Městský soud své právní závěry opřel o logickou úvahu, kterou odpovídajícím způsobem zachytil v odůvodnění rozsudku. Neopomněl se přitom vypořádat se všemi žalobními námitkami.

Pokud jde o vlastní právní posouzení, Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval vymezením skutku v rámci správního trestání. Specifikoval přitom zejména náležitosti výroku, resp. odůvodnění správního rozhodnutí, pokud jde o vymezení skutku, kterým pachatel naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu, a za nějž mu byla uložena pokuta (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a navazující judikaturu např. rozsudky ze dne 30. 4. 2010, čj. 8 As 67/2009 - 66, či ze dne 15. 10. 2009, čj. 4 As 6/2009 - 81, www.nssoud.cz). Na tuto judikaturu přitom nyní pro stručnost odkazuje.

V případě vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(v)ymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání brozí“* (rozsudek ze dne 20. 11. 2003, čj. 5 A 73/2002 - 34, č. 296/2004 Sb. NSS). Na tom tento soud setrval i v dalších rozhodnutích, kdy např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541, www.nssoud.cz, uvedl, že *„(p)okud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymežit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoli zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.“*

Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se od svého dosavadního závěru odchýlil. Zdůrazňuje pouze tolik, že vymezení náležitostí oznámení o zahájení řízení se vzpírá zobecnění a zpravidla se může v různých typech řízení a v konkrétních věcech lišit. Proto je nutno vždy zkoumat skutkové okolnosti jednotlivého případu.

V nyní posuzované věci ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 2008/403/mac/CET, čj. mac/2301/08, uvedla, že zahajuje se žalobkyní správní řízení pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Předmět řízení identifikovala uvedením programu,

názvu a času vysílání pořadu s douškou, že „(v) *záběrech pořadu se objevují často krvavé a násilné scény*“. Ve správním spisu je založena analýza předmětného pořadu zpracovaná Č. C., podle které analytické oddělení stěžovatelky doporučuje zvážit zahájení správního řízení.

Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že takové vymezení skutku nemohlo zaručit žalobkyni právo na účinnou obhajobu. Jakkoliv nelze klást na upřesnění skutku v oznámení o zahájení správního řízení stejné požadavky jako v případě meritorního rozhodnutí, účastník správního řízení nesmí mít pochybnosti o tom, jaké jeho konkrétní jednání vedlo správní orgán k závěru o možném spáchání určitého správního deliktu.

Stěžovatelka nesdělila žalobkyni v oznámení o zahájení správního řízení ani v jeho dalším průběhu, o jaké konkrétní skutečnosti opřela své podezření ze spáchání správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Nespecifikovala konkrétní scény odvysílaného pořadu, které měly být způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Zcela rezignovala na rekapitulaci úvah, které ji k přijatým závěrům vedly. Žalobkyně přitom na tuto skutečnost podáním ze dne 7. 5. 2008 poukázala a uvedla, že jí brání v konkrétnějším vyjádření a využití práva podle § 36 správního řádu.

Nejvyšší správní soud nesouhlasil se stěžovatelkou, že skutek byl řádně identifikován v analýze pořadu založené ve spisu. Žalobkyně totiž již v rámci správního řízení legitimně namítla, že závěry uvedené v analýze jsou rozporné, resp. směřují spíše v její prospěch. Popis scén v analýze nadto nebyl úplný a u většiny z výslovně zmíněných scén nebylo upřesněno proč mají být závadné. Ostatně, velmi obecný nástin závadnosti obsahu v oznámení o zahájení správního řízení nevyplýval na první pohled ani z popisu scén obsaženého v analýze. Přestože tedy analýza obecně mohla být podkladem pro rozhodnutí, její obsah nezaložil důvodnost stížních námitek. Na půdorysu nyní posuzované věci nebyl požadavek přesnějšího vymezení předmětu řízení nedůvodný. Nadto mohl pro stěžovatelku, disponující analýzou vypracovanou vlastním administrativním aparátem, jen těžko představovat nadměrnou zátěž.

Stěžovatelka založila kasační stížnost pouze na shora vypořádané námitce. Nebrojila přitom proti věcnému posouzení otázky její deliktní odpovědnosti.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že napadený rozsudek nebyl zatížen zmatečností. Nesprávné uvedení data jeho vynesení v písemném vyhotovení je zjevně písařskou chybou, kterou nelze považovat za vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. září 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu